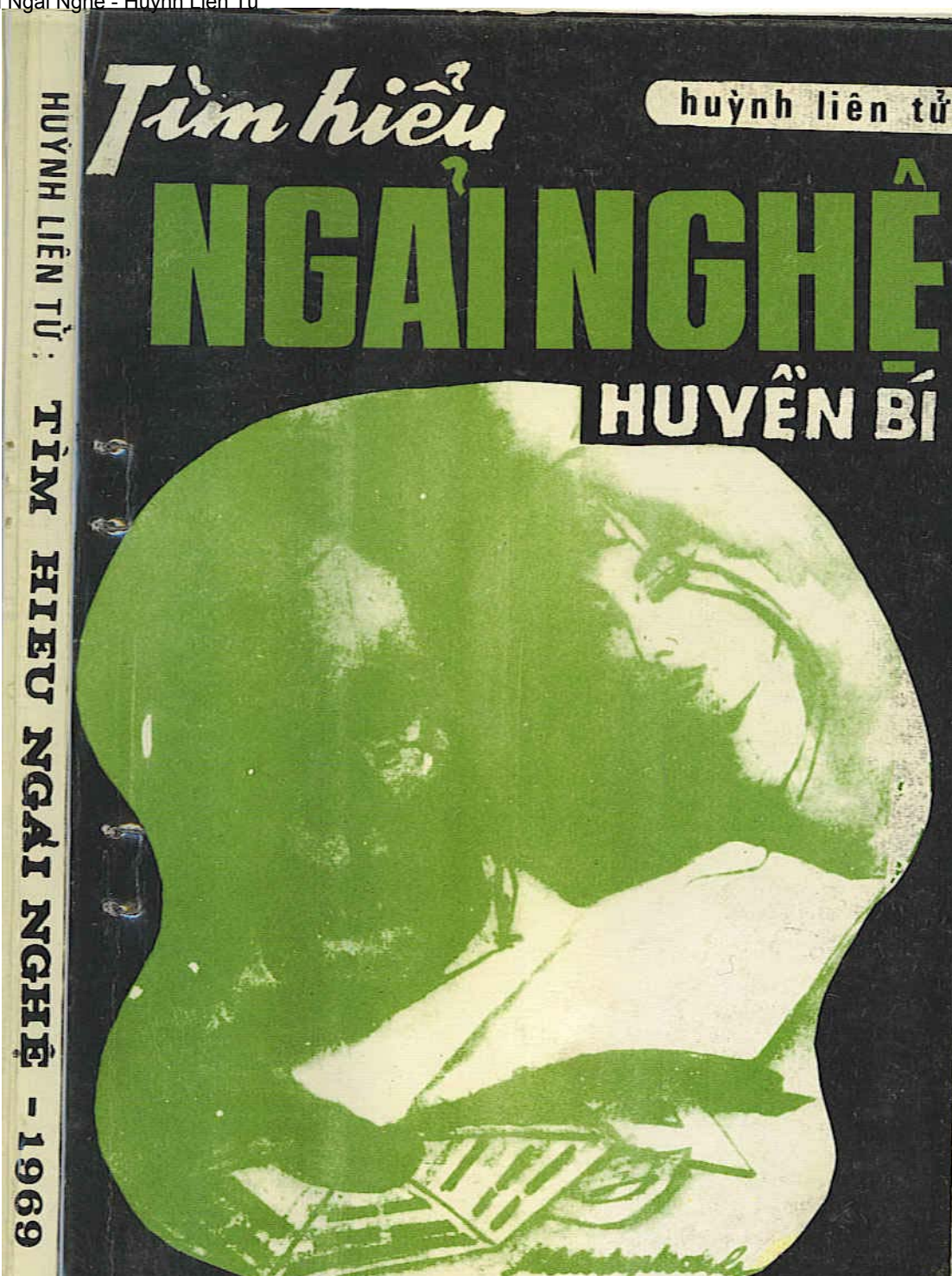

LỜI NÓI ĐẦU

Một người làm ăn thất bại, buôn thua bán lỗ, sự nghiệp bị sa sút lần hồi!...

Một người đau khổ vì tình duyên phụ bạc!...

Một người công chẳng thành danh chẳng toại!...

Một người đau yếu quanh năm, chạy trăm thầy trăm thuốc tiền bạc tốn kém rất nhiều nhưng bệnh vẫn nan y!...

— Họ tìm đến một ông thầy?!

Ông thầy ở đây không phải là ông thầy dạy học, không phải vị bác sĩ hoặc lương y, mà đó là ông thầy xem về số mạng, hay nói đúng hơn đó là một nhà tướng số tiên tri.

Nếu họ tìm gặp được một ông thầy đầy đủ cả tài năng và đức hạnh thì đó là điều may mắn cho họ, nhưng ngược lại mà họ gặp phải một ông thầy tài sơ đức thiếu thì cũng chẳng sao, chẳng qua ông thầy bất tài đó không giải quyết gì được cho họ thế thôi ngoài ra cũng chẳng có hại gì.

Thông thường, những nhà tướng số lại giỏi luôn cả bùa lẫn ngãi, và chính bùa ngãi là động cơ chính để thúc đẩy những con người cùng gặp những số phận không may tìm đến để cầu thỉnh, may ra mình có thể nhờ vào ẩn quyết và ngãi nghệ cao tay của ông thầy mà có thể thoát qua được những sự xui xẻo ngặt nghèo đó?!

Hành động của những người thiếu may mắn đó cũng có phần phải mà cũng có phần không phải.

Phần phải đó chẳng qua chỉ là một sự cầu cạnh vào ma lực huyền bí nhất thời còn phần trái của họ là họ chẳng hiểu biết gì nhiều về hai chữ «Tâm đức» cả.

TÌM HIỆU
NGÃI NGHỆ

Giáo sư
HUỲNH LIÊN TỬ
biên soạn

1969

Bởi vì muốn tránh thoát qua khỏi những sự trầm luân khổ ải đó không gì bằng họ hãy thành tâm thiện ý cầu nguyện và chính mình làm thực nhiều việc phước đức may ra sự tâm thành đó mới có thể đem lại cho họ một cuộc sống đầy đủ hạnh phúc và hạnh-phúc đó mới có sự lâu bền được.

Tuy nhiên trong phạm vi cuốn sách này chúng tôi xin gác lại phần mệnh số và Tâm-đức mà chỉ bàn qua vấn đề «Bùa Ngãi» mục đích của chúng tôi chẳng phải là Tuyên Dương về bùa ngãi mà chính là để giải đáp những thắc mắc của quý vị đề gửi thư hỏi chúng tôi về tác dụng của Bùa Ngãi cũng như có nhiều vị đã từng nghe nói đến bùa ngãi nhưng trên thực tế thì chẳng hiểu bùa ngãi là gì cả.

Vì vậy cuốn sách này đến tay quý vị cũng không ngoài mục đích đó và ít ra chúng tôi cũng giúp được cho quý vị một phần nào thêm vào sự hiểu biết.

Bài Thơ kỷ niệm

Tôi không phải là một nhà lý số,
Có tài thần tiên đoán chuyện trần gian,
Mong với nhìn cao biết chuyện Ngọc Hoàng
Hoặc cúi xuống nhìn sâu vào Địa ngục.

oOo

Tôi chỉ là một con người chân thực,
Biết yêu thương hờn giận suy tư,
Từ thuở ấu thơ đương độ học trò,
Tôi đã nghĩ vì sao đời khổ cực ?

oOo

Và từ đó tôi mê say huyền bí học,
Muốn tìm ra tương mệnh của con người,
Tất cả do đâu ? Dựng nghiệp vào đời,
Ai phù qui ? Ai sang hèn lao nhọc ?

oOo

Bởi có số nên cuộc đời hư thực,
Có rồi không, ai biết chuyện tương lai ?
Ngót hai mươi năm lưu lạc nhiều nơi,
Nay Ấn Độ, mai Xiêm. Lèo-Mán Thở.

Tôi dốc chí tìm sư cầu tổ
Mong tìm ra cửa ngõ Huyền-cơ
Bát quái đồ hình, Bí pháp thiên thư
Từng khảo cứu gắng công tu học.

oOo

Đường số mệnh biết đâu là cùng tận
Đi vào rừng mới biết rừng sâu,
Có trèo non mới biết non cao
Mới biết được siêu hình là vô tận.

oOo

Dù biết vậy tôi vẫn không chán nản
Vẫn bền lòng đeo đuổi kiếp tầm tơ.
Như thi sĩ thì phải làm thơ,
Nhà Bác học phải siêng về toán học.

oOo

Rồi hôm nay với bao điều hiểu biết,
Ngại ngừng gì tôi chép hết ra đây.
Những điều hơn thiệt dở hay,
Đề cùng đọc giả tỏ bày thiệt hơn.

Mậu Thân — Saigon
HUỲNH - LIÊN - TỬ

NGẠI NGHE LÀ GÌ ?

Người ta, thường nói nhiều về ngại nhưng trên thực tế không ai hiểu được ngại là gì? Do đâu mà có? Ngay cả đến những người đã chuộc ngại về dùng cho gia sự cho chính bản thân mình mà chỉ hiểu một cách lơ mờ rằng: «Đó là một quyền phép có sức mạnh về huyền bí hay nói đúng hơn là có một ma lực dẫn dắt người dùng ngại đi đến mục đích mà mình mong muốn»

Thực ra ngại cũng chỉ là một được chất một loại thảo mộc mà các nhà chuyên môn đặc biệt đã tinh luyện gieo trồng, nuôi nấng trong phạm vi thần quyền, nói một cách rõ ràng hơn là họ dùng quyền phép bí thuật của họ để truyền vào cây ngại hoặc củ ngại và cũng tùy theo quyền phép và giá trị của loại cây hoặc củ để đánh giá trị của từng loại ngại một.

Cũng cần mở ra một dấu ngoặc, chúng tôi xin thưa với quý vị rằng: «Hãy gạt bỏ ra ngoài những nghi ngờ những điều mà trong chúng ta thường cho là vô lý, có lẽ trong chúng ta, quý bạn cũng như chúng tôi có người đã từng chính mắt mình chứng kiến những phù phép ghê người của các thầy pháp cao tay, nào là dùng cây sắt nhọn xuyên qua người, dùng dao cắt đứt lưỡi, nhúng tay vào vạc dầu sôi, dùng dây thắt cổ mà không chết v.v và v.v dù ta có bài bác đến đâu cũng phải thăm phục và tin rằng họ có chân tài thực học, có khả năng về huyền bí thực thụ ».

Người ta thường nói: Người Nam giỏi về bùa ngãi, người Trung giỏi về thư phù, đối ếm và người Bắc thì giỏi về độc trùng (nuôi thuốc độc). Sự phân tách trên rất đúng. Bởi vì người Nam chịu nhiều ảnh hưởng huyền bí của Cao-Miên và Lèo nên sự phát triển về ngãi nghệ cũng do ảnh hưởng mà có.

Người Trung chịu ít nhiều ảnh hưởng của triều đại Chiêm-thành nên lại thịnh về

phù thư đối ếm và người Bắc thì chịu ảnh hưởng của Trung-hoa một nước mà xưa kia chuyên dùng hương mê và thuốc độc để hạ đối thủ.

Trên đây chỉ là nhận xét chung, nhưng trong thực tế thì số người giỏi về bùa ngãi thư phù và trùng độc chỉ là con số tối thiểu mà thôi, và phần nhiều khi một người đã giỏi về bùa ngãi thì cũng biết luôn cả thư phù và trùng độc. Hiện nay các nhà tướng số có chân tài, phần nhiều đều hiểu rõ và biết cách nuôi ngãi luyện ngãi và thư phù v.v.

Có lẽ một phần vì họ xét thấy những môn đó có liên quan ít nhiều đến nghề nghiệp nên tâm học, một phần nữa là nhờ ở sự đi nhiều của họ, nay Lèo mai Mán nên họ đã tình cờ tìm hiểu và học rồi được.

Ngoài những nhà tướng số ra, số còn lại biết về thư phù bùa ngãi và trùng độc chính là những người chuyên môn sống bằng nghiệp đó.

Sau đây chúng tôi xin đơn cử ra một vài thí dụ về cách luyện chế về bùa ngãi và tác dụng của nó.

BẠCH ĐẠI-NGÃI

tại
ĐẾ-THIÊN
ĐẾ-THÍCH
(CAM-BỐT CHIA)

Bạch Đại Ngải là một cây tương tự như cây lan đất, nhưng rễ lớn hơn những lá thì cứng hơn có hoa màu trắng. Loại ngải này mọc nhiều ở trong rừng thẳm miền Đệ thiên Đệ thích của xứ chùa tháp.

Theo truyền thuyết thì người tìm ra cây ngải này là một « lục cụ » vị sư già danh hiệu là Sivong souk gốc lão sang ngụ tu ở Cao-miên cách đây hơn một thế kỷ. Lau cụ Sivong soak ngoài sự tu trì đạo hạnh ra ông còn là một nhà chuyên môn về bùa ngải.

Người ta kể lại rằng vào khoảng năm 1.840 có một nhà du lịch người Pháp đến viếng thăm Đệ thiên Đệ thích, vì thú ham vui ông ta đã len lỏi vào rừng sâu để xem cảnh vật và săn bắn muông thú, vô tình

Ông ta xoang nhằm một loại cây kỳ lạ loại cây này khi đụng nhằm thì cả người tự nhiên bị ngứa ngáy khó chịu rồi sau đó cả thân mình bị phù sưng lớn lên một cách kinh khủng, đau đớn vô cùng.

Đây cũng là trường hợp mới xảy ra lần đầu tiên, mà nạn nhân lại là một nhà du lịch người Pháp!

Người Âu Tây thường ít tin vào bùa phép và ngãi nghệ, nên sau khi cảm thấy mình bị bệnh ngứa ngáy sưng phù thì nhà du lịch nọ cho rằng mình bị bệnh trong người Pháp ra và điều trị theo y học Tây phương với sự chữa chạy của bác sĩ. Nhưng sau nhiều ngày chữa chạy bệnh không thuyên giảm mà lại càng tăng gia thêm, da thịt lở nứt chảy nước, mắt thì mờ đi không còn nhìn thấy ngoài cảnh được nữa! Đến chừng đó các bác sĩ mới tuyên bố là vô phương cứu chữa vì tìm không ra bệnh lý!

Người địa phương bèn khuyên nhà du lịch người Pháp là « có thể ông ta vì một sự tình cờ đã phạm vào một lỗi lầm khi

—XUẤT-XỨ từ ĐẾ THIÊN ĐẾ THÍCH

thần nhạo thánh trong lúc viếng cảnh Đền thiên Đế thích, Vậy nên cầu xin để may ra thoát khỏi đặng.

Dù không tin nhưng trước cơn bệnh ngặt nghèo nan y đó nhà du lịch người Pháp không thể làm khác được nên nghe theo lời dân địa phương nhờ đoàn tùy tùng lo lễ vật rồi đưa ông ta trở lại Đền thiên Đế thích để lễ tạ.

Giữa khi cuộc lễ tạ đang diễn ra thì có một vị sư già « lục cụ » đi ngang qua nhìn thấy dừng lại xem, và sau khi quan sát qua bệnh tình của nhà du lịch vị lục cụ bèn tiến đến gần rồi bảo với một người tùy tùng của nhà du lịch Pháp rằng:

— Đây không phải là một bệnh lý do trong người phát ra. và cũng không phải là do thần thánh quở phạt, mà chính là bị ngãi độc hành hạ! Muốn trị lành bệnh này thì chỉ có cách độc nhất là dùng ngãi để trị ngãi, nếu không, quá 100 ngày người bệnh sẽ chết! lời nói của lục cụ được mọi người chú ý và họ quay lại yêu cầu lục cụ chứng minh vì sao có thể biết được là

nhà du lịch bị ngải độc và bị ngải trong trường hợp nào?

Sau vài phút nghĩ ngợi lục cụ mới giải thích rằng: « Đây là một trường hợp ngộ ngải tình cờ, có thể ngải đây (chỉ nhà du lịch) đi vào rừng sâu và vô tình đập nhầm loại ngải độc tên là « phù phẩn ngải »! Cây ngải này rất hiếm thấy và nó cũng chính là một loại ngải mà nếu biết cách tinh chế trôi luyện thì sẽ trở thành một loại ngải cứu người hơn là hại người. Sở dĩ nó có tên là « Phù phẩn ngải » bởi vì lá cây nó có nhiều bụi phẩn, chỉ cần vô ý phẩn cây vướng vào người là bị nguy ngay, cũng vì vậy mà các nhà chuyên môn ít khi trồng loại ngải này sợ tình cờ gieo hại cho kẻ khác, mà chỉ đi vào rừng tầm kiếm mỗi khi cần đến mà thôi. Đây cũng là một cơ duyên cho tôi (lục cụ) và cho ngải đây.

May cho tôi là đi tìm kiếm « Phù phẩn ngải » đã tốn nhiều công phu mà chưa gặp lại gặp được người bị « Phù phẩn ngải » làm hại, nhờ đó tôi sẽ biết được cây ngải này mọc ở vùng nào.

May cho ngải đây là nhờ gặp được tôi, một người độc nhất có thể trị được bệnh « Phù phẩn ngải » gây ra, vừa nói lục cụ vừa lôi trong người ra một chiếc túi đựng nhiều chai lọ bé nhỏ, rồi lấy ra một chai có đựng một loại thuốc nước màu xanh sẫm lá cây, sau đó lục cụ mở nút chai ra đổ thuốc đó lên trên người nhà du lịch và miệng thì đọc thần chú, trong vòng 20 phút thì quả nhiên nhà du lịch cảm thấy toàn thân dễ chịu, sự ran nứt và sưng phù đã xẹp xuống gần trở lại với mức bình thường ngoài những dấu nứt nẻ của da thật thì phải chờ thời gian, đôi mắt của nhà du lịch cũng đã bắt đầu nhìn thấy ngoại cảnh một cách rõ ràng như trước. Việc làm của lục cụ xảy ra trước những cặp mắt kinh ngạc và thán phục của mọi người chung quanh, và trước sự rối rít mừng rỡ cảm ơn của nhà du lịch. Sau đó nhà du lịch Pháp xin được đền ơn xứng đáng nhưng lục cụ chỉ lắc đầu mỉm cười rồi nói:

— Tôi chẳng muốn ngải đền ơn gì